

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1092/2014
17.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у радном спору М.И. из К., чији је пуномоћник М.Ђ., адвокат из В. против туженог Предузећа за п. В. а.д. из В., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1538/13 од 21.02.2014. године, у седници одржаној 17.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1538/13 од 21.02.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 161/10 од 18.11.2010. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог број 011-239 од 16.06.2009. године и да се обавезе тужени да тужиоца врати на радно место на којем је радио, као неоснован. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1538/13 од 21.02.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 ... 111/09), која се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се у ревизији указује, јер побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, а образложење исте садржи јасне и потпуне разлоге о битним чињеницама, уз оцену свих битних жалбених навода.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог од 1981. године и то у радном односу на неодређено време. Са туженим је закључио уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности број 01-1395/306 од 24.07.2007. године. Тужилац је од 07.03.2008. године обављао послове „шефа градилишта II“.

Оспореним решењем отказан му је уговор о раду, због учињених повреда радних обавеза неизвршавања, односно несавесног и немарног извршавања дужности и обавеза одређених уговором о раду и због непоштовања радне дисциплине. Према оспореном решењу, повреде радних обавеза неизвршавања, односно несавесног и немарног извршавања дужности и обавеза се састоје у томе што је изводио радове на путу, ископ канала, противно пројекту, са погрешне стране пута и знатно плиће од пројектованог, као и то што је постављао ивичњаке супротно техничком опису, а чиме је проузроковао и штету послодавцу, као и зато што је допустио да радници којима руководи учине грубе грешке у радовима, тако што није био присутан на градилишту, односно није надгледао и контролисао радове, чиме је настала штета за послодавца. Непоштовање радне дисциплине састоји се у неизвршавању обавезе запосленог да савесно и марљиво обавља послове и радне задатке на које је распоређен. Наиме, тужилац је 11.05.2009. године, по повратку са годишњег одмора, почео да руководи радницима приликом извођења радова на градилишту. Запослени који је до тада руководио је тужиоцу дао пројекат. Међутим, тада је у дужини од двадесет метара извршено ископавање са погрешне стране пута и неодговарајуће дубине, а такође је направљен и тампон и слој бетона мање дебљине од пројектованог. Лице које је до тада руководило на градилишту, као и други радници, запослени код туженог, упозоравали су тужиоца да је такво извођење радова супротно пројекту, али су упркос томе радови урађени на описани начин. Тог дана је извршни директор одржавања туженог, тужиоцу рекао да треба да ради према пројекту, а не да се руководи обележјима на терену. У наредној седмици, поново је супротно пројекту, са погрешне стране пута откопана банка у дужини од двадесет метара и опет уз неодговарајуће изведене радове. Такође су 11.05.2009. године затечени радници који су ископали канал у дужини од деведесет метара, дубље за тридесет сантиметара од пројектованог, а да тужилац уопште није надгледао, нити контролисао извођење ових радова.

Тужиоцу је након тога достављено упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду, а о томе је обавештен и синдикат туженог.

Одредбом члана 12. тачка 1. Уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности, предвиђено је да запосленом престаје радни однос отказом уговора од стране послодавца, ако запослени својом кривицом учини

повреду радне обавезе неизвршавања, односно несавесног и немарног изршавања дужности и обавеза одређену уговором о раду. Одредбом тачке 29. истог члана, предвиђено је да запосленом такође може престати радни однос отказом уговора од стране послодавца, ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе која се огледа у проузроковању имовинске штете намерно или из крајње непажње или несавесним радом у износу предвиђеном колективним уговором.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је оспорено решење о отказу уговора о раду законито, а тужбени захтев за поништај истог неоснован.

Према одредби члана 92. тачка 2. Колективног уговора туженог број 01-1392 од 24.07.2007. године, запослени је дужан да савесно и марљиво обавља послове и радне задатке на које је распоређен. Одредбом члана 93. Колективног уговора, прописано је да се сматра да запослени не поштује радну дисциплину ако је противправним и скривљеним поступком повредио своје радне дужности и обавезе према раду из наведене одредбе члана 92. тачка 2. Колективног уговора.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/2005, 61/2005), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду.

Код таквог стања ствари, пошто је поуздано утврђено да је тужилац изводио радове супротно пројекту, да му је потом објашњено како да изводи радове, чиме су отклоњене недоумице у вези са извођењем радова, јер је тужилац тврдио да није знао да ли треба да се ради по пројекту или по обележјима на терену, те да је наставио радове да изводи супротно пројекту и добијеним упутствима, као и да није вршио ни надзор над радом радника које је био дужан да контролише, извесно је да је учинио повреде радне обавезе предвиђене уговором о раду и колективним уговором туженог. Како је при том и поступак спроведен у складу са законом, правилан је закључак нижестепених судова да је оспорено решење законито.

Суд је ценио наводе ревизије, који указују на погрешну примену материјалног права, па је нашао да су неосновани. Ово стога што се ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права своде на оспоравање чињеничног стања што није дозвољено, у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**